

Zorg beleven

Een vreemde titel, vindt u niet? Zo lijkt het net alsof het ontvangen van zorg een beleving is, die je niet mag missen. Wie rondkijkt in een verpleeghuis of zorgcentrum, weet wel beter... En toch: zorg kan wel degelijk een beleving zijn. Veel ouderen zien uit naar het contact met de verzorgende, die stevast door hen nog steeds "zuster" wordt genoemd (althans, als het een vrouw is, want vergeet de mannen onder de verzorgenden niet!).

Die "zuster" of "broeder" is van grote betekenis voor onze cliënten. Een praatje, glimlach of oogcontact - vaak tussen de bedrijven door - maakt het verschil tussen "zorg gegeven" of "zorg beleven". Immers, degene die je steunkousen aantrekt of je onder de douche zet, is geen robot maar een medemens. Juist de relatie tussen zorgvrager en -verlener bepaalt de zorg, al moeten we onze ogen niet sluiten voor het feit dat deze relatie kan worden beperkt door

psychogeriatrische aandoeningen als Alzheimer. Ik ben er diep van overtuigd dat de mens geschapen is voor de relatie. Met God, met elkaar. We zijn er voor anderen en anderen zijn er voor jou. Het universele Bijbelse gebod "Heb je naaste lief als jezelf" maakt dat duidelijk. Of je nu in een rolstoel zit of erachter loopt: Het gaat om de relatie. Oog hebben voor elkaar. Voor elkaars vreugden en verdriet.

Onze medewerkers horen het regelmatig tijdens hun werk: 'Kind, wat zou ik zonder jou moeten?' Andersom geldt dit ook. Werken in de ouderenzorg geeft voldoening, juist vanwege de relatie. Waar een liefdevolle relatie is, worden omstandigheden minder belangrijk.

U begrijpt: ik ben een groot voorstander van zorg beleven!

Henk Prins

voorzitter Raad van Bestuur Zorggroep Charim

